

„Vă e teamă de consecințele grave ale actelor dumneavoastră și atunci inventați o morală sau o filosofie prin care vă puteți dispensa de ele.”

- Mircea Eliade

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 763
4 - 10 februarie 2026

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

„Pacea” nu înseamnă nicidecum doar un cartuș Derapajul în limbaj: „teleleu prin mai puțin pe țeava puștilor... lume”, fără ură... Doar reflecție!

Cezar Adonis
Mihalache

Însăși denumirea noii structuri dezvoltate de Trump denotă adevăratul scop: impunerea păcilor... Ceea ce este aproape un nonsens... Pentru că o pace nu poate fi impusă... Ea nu poate fi „rezultatul” unui Consiliu (fie și unul „pentru pace!”), o asemenea instituție neputând livra decât armistiții... Pacea, în rostul ei, este suma unor înțelegeri, acorduri, ale unor manifestări de voință, analizate, uniformizate (dar nu antamate pe bani!), ai unei organizații care oricum există: ONU. Altminteri, dacă am fi de acord cu furnizarea păcilor prin consilii „trumpiste”, ar trebui să acceptăm și faptul că, nu ar trebui să existe un „Premiu pentru pace” (precum cel visat de președintele american, neobținut și reevaluat din mers ca obiectiv, așa cum face un negustor, încercând să-l obțină, să-l cumpere, să-l impună dinspre ceilalți către sine!), ci unul, în similitudine cu acest „Consiliu pentru pace”, care să se numească „Trofeul (recompensa) pentru pace”... Al marelui „vânător” devorând mai micile animale politice... Apoi, o structură vizând pacea nu poate părea ca fiind credibilă dacă este impusă într-un moment în care balanța mondială este înclinată violent spre talerul conflictelor, al războaielor (chiar la limita roșie a apocalipsei nucleare), și nu spre cea a liniștii, a înțelepciunii, a înțelegerii... Pentru că, măcar din perspectiva unui silogism... etic, o asemenea structură nu ar trebui etichetată cu o denumire în sine provocatoare: consiliu. Acela este al războaielor, al conflictelor, al impunerii prin decizii mai mult sau mai puțin vitriolante pentru părțile vizate.

Un „Consiliu pentru pace” nu poate fi azvârlit pe tabla mondială de șah, căci ar mătura în sine piesele... Și nu cert doar pe cele nedorite... El nu se poate legitima, ca înființare, nici măcar prin menționarea rostului său de a promova „păci durabile în zonele afectate de conflicte” (doar în zonele afectate de conflicte, pentru că doar războiul aduce bani, nu-i așa?!)... În schimb, o organizație a păcii vizează inclusiv zonele care (încă) se bucură de liniște, de pace... Nu doar sferile de conflict,

după cum stipulează cadrul de înființare (impunere) al „Consiliului pentru pace”... Mai ales că pacea, existența ei, certitudinea ei pentru ziua de mâine, nu poate viza doar „amnistierea” sferelor militare, ea fiind fundamental condiționată și de cele sociale, sanitare, educaționale, de condițiile de trai... Pentru că pacea nu este alungată doar de tropăitul bocancilor militari, ci și de înrăutățirea condițiilor de viață: lipsa apei, a alimentelor, a educației, a minimului necesar de locuire, de muncă... Or, avem deja o asemenea organizație, cu prea multe decenii de experiență în spate pentru a fi măturată dintr-o ambiție grobiană a doritorului de trofee (și nu doar „de pace”, se pare...): ONU. Ba, un „Consiliu pentru pace” nu poate fi legitimat nici atâta vreme cât impune statelor ce vor a adera obligația creșterii cheltuielilor militare (la acel procent dorit de Trump)... Și nu poate fi legitimat nici atâta vreme cât nu prevede nimic despre investițiile pentru și de pace, ca infrastructuri sociale, economice, de locuire... Pentru că pacea este un corolar al acestora, nu un cartuș scos de pe țeava puștii. Căci, arma rămâne, gloanțele de asemenea, iar ea poate fi oricând reîncărcată, prin încălcarea chiar a impunerilor (de consiliu) de pace...

Și, poate cel mai important, o organizație „pentru pace” nu poate fi impusă prin mecanismele de forță ale jocurilor de negustori, cămătari, vânzatori de armament... Nu poate intra legitim în sfera deciziilor mondiale dacă instituția considerată concurențial depășită, îmbătrânită (recte, ONU) este înlăturată prin mârșăviile artiștilor puterii globale corporatiste. Pentru că pacea nu este o corporație a negustorilor, căci, da!, atunci ar putea fi „livrată” (chiar la schimbul „taxei pentru libertate” apărută în Olanda) de un consiliu pentru „pace”. Dar nu poți înlătura (abject) o organizație (ONU) folosind mecanismele „de piață” („concurențiale”) prin falimentarea și aducerea unui nou jucător, cu bani... Pentru că asta se întâmplă acum. ONU este falimentat, este privat (de ani buni, chiar) de resursele necesare, fiind astăzi în pragul „colapsului financiar iminent”. Și da, este și urmarea faptului că statele nu s-au înghesuit niciodată să dea bani pentru pace... Dar o

fac, mai ales dacă sunt „motivate”, pentru război... Or, de decenii deja, ONU este la limita finanțării pentru că țările membre nu își achită cotizațiile asumate. Și nici măcar nu le rostogolesc ca datorii, ca plăți în viitor, pentru că există o regulă bugetară în statutul ONU care precizează că banii necheltuiți se returnează obligatoriu statelor. Inclusiv banii necheltuiți pentru că, de fapt, nu au existat în visteriile organizației, nefiind vărsați ca taxe de țările membre. Ceea ce, evident, într-o structură de forță, un „consiliu de pace” (pentru război!) nu se va întâmpla. Pentru că acolo banii vin chiar înaintea aderării! Și nu se returnează niciodată!

Și putem spune că ne aflăm în fața unei influențări fățiș „trumpiste”, în care președintele american poate fi acuzat de manipularea pieței și forțarea monopolului. Pentru că, dacă până acum, ONU încă se mai târa, ca într-o insolvență produsă de țările rău platnice în achitarea propriilor obligații, prin recenta retragere a Statelor Unite, ca principal contributor financiar, din ONU, organizația primește o lovitură finală, fatal-falimentară. Și tot SUA avansează și noul „jucător”, care are asigurate, prin obligarea statelor de a plăti 3,5 la sută din PIB pentru înarmare, fondurile necesare...

Sigur, ONU nu este desființată „de jure” prin înființarea „Consiliului pentru pace”. Dar va intra într-o stază, și nu de conservare, nu de „intrare în adormire” până la retragerea națiunilor fondatoare al ONU, ci de desființare treptată. Dar este evident că, după ce extazul apariției unei noi jucării planetare se va domoli, după ce poate chiar Trump se va plictisi de ea, și o va abandona într-un colț de lume, de front, de război, iar ONU va fi imposibil de regăsit ca prestanță și putere de convingere, de influență chiar, tabla de șah a lumii nu va mai fi de loc la locul ei... Nici măcar ca sumă de petice din „părățele” de altădată ale nebunilor, răvășite și poate acoperite de cenușa războaielor...

Pentru că porumbelii nu pot zbura prin cenușă, nu-i așa?!... Dar armele, da...

Zoe
Dantes

Sau, când politica fără principii devine rătăcire morală. Cu consecințe grave, pentru noi toți! Există un moment în care politica încetează să mai fie administrație și devine mărturisire. Nu în sens religios formal, ci în sensul ultim: omul aflat la putere mărturisește, prin fiecare cuvânt și gest, ce crede despre lume și despre oameni. Aici se dă proba focului. Când un lider își permite să ironizeze, să minimalizeze, să eticheteze (chiar și prin interfețe-consilieri), el nu face doar politică. El își dezvăluie axiologia, și mai ales, scara propriilor valorilor. Iar o scară de valori, care permite disprețul pentru terțe persoane, este deja fisurată. Pentru că politica de principii începe exact acolo unde omul se oprește din a fi superior și acceptă să fie răspunzător. Pentru ceea ce gândește, ce spune, ceea ce face. În plan spiritual, rătăcirea este clară: omul fără principii devine un om fără centru. Se mișcă mult, vorbește mult, apare peste tot, dar nu este nicăieri. Exact ca lumea pe care o critică. Ironia devine astfel o formă de autoportret. O oglindă în care din păcate nu se mai vede. Sau cei din jurul său îi acoperă oglinda. Intenționat!

Politica de principii nu are nevoie să batjocorească ideologiile sau elitele. Ea ar trebui să le judece prin verticalitate. Să le înfrunte prin refuzul compromisului moral, nu prin diminutive populare. Pentru că adevărul nu se strigă, ci stă. Iar cine stă drept nu are nevoie să micșoreze pe nimeni. Dacă se crede mare. Din păcate, în cazul de față, avem doar o închipuire strâmbă, fără fundament, dar cu consecințe. Majore, pe termen lung. Mai grav este că limbajul ușuratic creează o pedagogie toxică. El îi învață pe oameni că batjocura ține loc de gândire, că sarcasmul ține loc de adevăr, că disprețul ține loc de caracter. Astfel, politica nu mai educă, ea doar deformează. Din perspectivă creștină, aceasta este o

formă subtilă de păcat al omisiunii: nu doar că nu afirmi binele, dar îl dizolvi prin relativizare. Nu mai spui ce este drept, ci doar ce este ridicol. Iar ridicolul nu mântuiește, nu vindecă, nu construiește. Aruncă în ridicol. Politica de principii cere, dimpotrivă, asceză. Reținere. Tăcere atunci când cuvântul ar răni. Claritate atunci când confuzia ar avantaja. Curajul de a spune „nu” chiar și atunci când aplauzele cer „da”. Acesta este liderul care nu umblă „prin lume”, ci stă sub judecata conștiinței. Și face exact ce trebuie, chiar dacă nu dorește. Sau nu face, pentru că nu poate. Este total depășit de vremuri și oameni. Când principiile lipsesc, puterea devine nomadă. Azi este aici (într-un ONG), mâine acolo (într-un partid/USR). Azi populară (conservator de nevoie), mâine oportunistă (progresist sadea). Azi e antisistem, mâine parte din el. Personajul este ușor de recunoscut. I se spune președinte. În România! Aceasta nu este libertate, este doar rătăcire. Iar rătăcirea, în plan colectiv, se plătește întotdeauna scump. De noi toți! Din păcate, nu de el. Adevărata alternativă nu este nici Davosul, nici anti Davosul. Ci omul de principii. Omul care știe unde se oprește. Omul care nu negociază demnitatea pentru eficiență. Omul care înțelege că limbajul este deja o faptă. Pentru că, în cele din urmă, politica nu va fi judecată după câte summituri a bifat sau câte replici virale a produs. Ci după un singur criteriu tainic și necruțător: a adunat oamenii în adevăr sau i-a risipit în dispreț? Le-a îmbunătățit calitatea vieții sau i-a sărăcit progresiv? Iar de răspunsul la această întrebare depinde nu doar reputația unui lider, absent total, în România, ci direcția morală a unei națiuni. Direcție morală inexistentă la această oră în România sub regimul Nicușor Dan & consilierii. Cu consecințe extrem de grave pe termen lung pentru viitorul acestei țări.

Domnul să vă miluiască.

Să nu ne uităm Istoria, mai ales, astăzi, când pare pe cale a se repeta: Procesul ziaristilor „fasciști” din România (1945); represiunea comunistă și lichidarea presei democratice

Al. Florin
Țene

Procesul intentat ziaristilor români în anul 1945 de către autoritățile comuniste aflate sub tutela Uniunii Sovietice reprezintă unul dintre cele mai elocvente episoade ale instaurării terorii politice în România postbelică. Sub pretextul urmăririi și sancționării „criminalilor de război” și al „vinovaților de dezastrul țării”, noul regim a organizat o vastă acțiune de epurare a elitelor intelec-

de război, iar articolul 15 a stat la baza adoptării Legii nr. 448, privind măsurile private de libertate împotriva celor considerați responsabili de dezastrul țării.

Ulterior, Legea nr. 50 (Decret-Lege nr. 148 din 20 ianuarie 1945) a definit categoriile de „criminali” și „profitori de război”, stabilind pedepse extreme, de la ani grei de temniță până la pedeapsa capitală. Legea prevedea, totodată, instituția acuzatorilor publici, numiți politici.

Legea nr. 51 a extins și mai mult aria

naționale și democratice și eliminarea liderilor de opinie care ar fi putut opune rezistență noii ordini politice. Au fost vizate publicații precum Curentul, Universul, Porunca Vremii, Gândirea, iar la 29 ianuarie 1945 s-a decis arestarea a 64 de persoane, printre care se aflau nume emblematice ale gazetăriei românești: Nichifor Crainic, Pamfil Șeicaru, Radu Gyr, Ilie Rădulescu, Stelian Popescu, Grigore Manolescu. Presa prosovietică (Scânteia, România Liberă, Adevărul, Dimineața, Tribuna Poporu-

fiind acuzați că ar fi convins populația de legitimitatea războiului antisovietic și de ineficiența instituțiilor democratice.

Nichifor Crainic, fondatorul ziarului Calendarul și colaborator al Gândirii, a fost condamnat în lipsă la detenție grea pe viață prin Hotărârea nr. 2 din 4 iunie 1945. Activitatea sa publicistică a fost asimilată propagandei hitleriste, iar funcția de ministru al Propagandei (1941) a fost utilizată ca probă supremă de vinovăție.

Tentativele repetate

la moarte în lipsă. Activitatea sa publicistică a fost reinterpretată drept șantaj, iar averea sa a fost confiscată. Sediul ziarului Curentul a fost preluat de Armata Roșie și ulterior de Securitate, simbolizând continuitatea represiunii instituționale.

Procesul ziaristilor din 1945 a constituit un act de justiție politică, nu juridică. Sub aparența legalității, regimul comunist a urmărit reducerea la tăcere a conștiinței publice și distrugerea definitivă a presei democratice. Gaze-

tuale, vizând în mod special presa democratică și națională. Gazetarii au fost transformați din vectori ai opiniei publice în „dușmani de clasă”, acuzați pentru opinii, idei și convingeri politice exprimate în perioada interbelică și în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Procesul ziaristilor nu a fost un act izolat, ci parte integrantă a mecanismului de sovietizare a României, prin care libertatea de exprimare a fost suprimată, iar presa independentă, distrusă sistematic. Fundamentul juridic al represiunii a fost creat imediat după semnarea Convenției de Armistițiu din 12 septembrie 1944. Articolul 14 al acesteia a permis arestarea și judecarea persoanelor acuzate de crime

incriminării, iar, considerând acest cadru insuficient, ministrul Justiției, Lucrețiu Pătrășcanu, a inițiat Legea nr. 312 din aprilie 1945, care a unificat categoriile incriminate. Judecarea urma să fie realizată de Tribunalul Poporului, o instanță profund politizată, compusă din judecători ai poporului desemnați de partidele aflate la guvernare.

Acest cadru juridic a permis transformarea delictului de opinie într-o infracțiune capitală, iar gazetăria – într-o probă de vinovăție penală.

La cererea directă a Uniunii Sovietice, jurnaliștii au fost incluși în primele loturi de inculpați aduși în fața Tribunalului Poporului. Scopul era limpede: distrugerea presei anticomu-

lui) a orchestrat campanii de stigmatizare publică, publicând liste de „epurare”, în timp ce locul ziaristilor eliminați a fost ocupat de autori fidelizați ideologic, precum Zaharia Stancu, Silviu Brucan, Mihail Ralea, Victor Iliu. Inculpații au fost acuzați că, prin articolele, conferințele și broșurile lor, s-ar fi pus „în slujba propagandei fasciste și hitleriste”, contribuind la susținerea unui regim „odios” și la orientarea României împotriva Uniunii Sovietice. Tribunalul Poporului a stabilit, în mod arbitrar, că simpla exprimare a unor opinii politice sau editoriale echivala cu participarea la crime de război. Ziaristii au fost considerați responsabili pentru orientarea geopolitică a statului român,

de revizuire a procesului (1949, 1955, 1956) au fost respinse, iar Crainic a fost eliberat abia în 1962, după 13 ani de detenție, într-un regim penitenciar extrem de dur. Directorul „Poruncii Vremii”, Ilie Rădulescu, a fost condamnat la muncă silnică pe viață pentru militantism antisovietic și antisemitism. Pledoaria sa rămâne un document fundamental pentru istoria libertății presei, definind gazetarul drept „un produs al spiritului public”. Eliberarea sa în 1956, ca urmare a comparației cu Tribunalul de la Nürnberg, care nu a condamnat ziaristi pentru opinii, evidențiază caracterul profund arbitrar al justiției comuniste. Fondatorul Curentului, Pamfil Șeicaru, a fost condamnat

tarul, ca expresie a spiritului critic și a pluralismului de idei, a fost incompatibil cu noua ordine totalitară. Așa cum observa Ilie Rădulescu, distrugerea ziaristului a însemnat distrugerea spiritului public însuși – o condiție esențială pentru instaurarea dictaturii comuniste în România.

„Nu voi, stimabile, să știu de Europa dumnitale, eu voi să știu de România mea”...

Maria Diana Popescu

Lumea se împarte din nou pe taraba marilor puteri. România lui Bolojan și Nicușor, președintele înghesuit și fîstîcit în funcție, e lăsată pradă instabilității, invizibilă pentru aliați, după ce i s-au șterpelit banii și sacii din căruță. Știindu-l incapabil și de rîsul lumii, Nicușor n-a fost trimis la Davos. I s-a ordonat să stea cuminte acasă cu jucăriile de paradă. Cine din mairarii lumii l-ar fi băgat în seamă pe neputinciosul care de Ziua Unirii Principatelor mergea pe lîngă covorul roșu, cu ținuta unui copil de grădiniță, rigid și speriat de mulțime? Acest președinte de plastilină ne-a izolat complet. Din parteneri strategici, fiind și asta o gogoriță iluzorie, am ajuns o zonă gri, uitată pe hartă. Pînă și Zelenski, pe care România l-a alăptat la ordin UE cu arme și bani pe săturate a trîntit ușa în nas României printr-o lege din 16 ianuarie. În Ucraina, polonezii și cehii sînt recompensați cu dublă cetățenie, iar comunitatea de români din Ucraina a fost tratată mereu cu biciul. „Bună” răsplată de la Zelenski, după ce, înainte Iohannis, și acum, Nicușor le-a dat tot: gaze, energie, bani, scut, pat și mîncare refugiaților de lux, care trăiesc în România cu gratuități și alocații mult superioare celor acordate cetățenilor Țării. Românii din teritoriile românești aflate sub ocupația Ucrainei au fost luați cu arcanul și-au murit pe frontul lor pentru interesele lui Zelenski. România a pus la dispoziția Ucrainei străzile patriei ca să-și care grînele infestate, în dauna fermierilor români. A pus la dispoziție portul Constanța tot pentru grînele lor. Autoritățile noastre de paie au închis ochii cînd Ucraina a săpat în canalul Bîstroe, cînd școlile românești au fost închise, cînd preoții au fost bătuți și scoși din biserici, au închis ochii la toate crimele istorice ale Ucrainei, și totuși Zelenski nu ne consideră cei mai siguri aliați. Îi întreb pe cei spălați pe creier: cum pot manifesta simpatie față de un șarlatan profitor, cum pot striga „slavă Ucraina”? Deși Ucraina stă cu fundul pe pămînturile noastre ne-a considerat întotdeauna un nimeni și-a făcut ce-a vrut cu noi. În schimbul aju-

toarelor date peste puterile României, ai noștri trădători n-au cerut nimic pentru comunitatea românească din Ucraina, a doua cea mai mare minoritate etnică de acolo, întotdeauna biciuită și vînată. Au acceptat statutul de servitori care nu pot impune respect pe plan extern. Tăcerea autorităților noastre înseamnă complicitate la ștergerea identității naționale.

Guvernul României a găsit în mod repetat bani pentru Ucraina. Pentru speciali Guvernul fură statul în formă continuată. România cheltuiește anual cinci miliarde de euro pe breasla de bogătași intangibili:

adunat averi nemuncite vor cumpăra România, pe modelul Trump-Groenlanda și pe noi ne vor cumpăra cum, la țîrg, sclavii se cumpărau odată, pentru că de aia a fost cumpărată cîrma țării. Stăpîni de la electricitate și gaze ne taxează de trei ori pe aceeași factură. S-au plîns românii la A.N.P.C. că sînt jumuliți de companiile distribuitoare de servicii? Cui, de fapt, să se plîngă, pentru că și asta e o instituție, așa, pentru diversiune, ca să se spună că, iată, e cineva acolo care veghează, pe salarii extraordinare și-i apără pe consumatori.

Ar trebui dară

Noi continuăm să suportăm împrumuturile ire-sponsabile făcute de guverne ca să ținem în spinare insectele dăunătoare autohtone și pe cele străine, care și-au făcut cuib în hambarele românești. Banii infractorilor vor continua să finanțeze infractorii agățați de Putere! România are nevoie de un președinte, un premier și o justiție care să trimită după gratii mafia financiară, mafia prețurilor crescute ilegal, chiar și de sută la sută la produse și servicii, mafia celor care nu au respectat legea creșterii salariilor și pensiilor.

Mai mult de jumătate din bugetul țării ar

magistrați, parlamentari, generali, politicieni. Avem un stat în stat pe banii poporului jecmănit și jupuit. În timp ce românii sînt nevoiți să-și numere mărunțișul pentru o pîine, un magistrat încasează lunar peste 25.000 de mii de lei. Furt calificat, mascat prin lege! Doar un sfert din acești bani provin din contribuții reale. Restul, din munca poporului, din taxele crescute vertiginos. CCR nu apără dreptatea, ci contul lor bancar, refuzînd orice reformă. Ei vorbesc despre constituționalitate, dar golesc buzunarele românilor. Această categorie de speciali toacă 197 milioane de lei pe lună, fără să dea socoteală. Bugetul statului a devenit contul lor privat. Guvernul îndoapă anual conturile acestor privilegiați care sînt deasupra legii.

Potrivit ultimului raport al Băncii Mondiale, România are una din cele mai mari poveri fiscale din U.E, raportată la cele mai mici salarii și pensii. Bolojan, Nicușor, guvernul și batalionul de parlamentari cu ramificațiile politice, au făcut viața românului un calvar! Nu peste mult timp, și la noi, dintre cei care au

renaționalizate toate fostele companii de stat, majoritatea privatizărilor au fost trucaje frauduloase, o sursă de bani nemunciți pentru șacalii străini și autohtoni. Ce-au făcut acești capitaliști lipsiți de scrupule? Au mărit prețurile și au facturat inclusiv procesul lor de furt din buzunarul cetățeanului. Ne merităm soarta, la fiecare vot am trimis în vîrfurile Țării vînzători, trădători, bolnavi psihic, corupți, care au urmărit doar interesul lor, nu pe cele ale poporului. De la 1 aprilie, nu e păcăleală, factura la energie crește și mai mult odată cu o nouă liberalizare a pieței. Știți ce plătește românul în factura de electricitate! Energia înseamnă doar o treime din factura de curent. Potrivit formulei de calcul, cea mai mare componentă de preț o reprezintă tarifele de sistem și taxele colectate de stat. Prețul final pe care îl plătim conține 10 componente, dintre care prețul propriu-zis al energiei reprezintă doar 30,9 la sută. Restul, o suită de taxe și tarife, care măresc prețul curentului de trei ori de la producător la consumatorul casnic. Din matrapazlîcurile astea trăiesc companiile parazite.

fi asigurat anual, dacă statul ar recupera banii de la infractorii cu ștaif ai puterii. Bugetul ar ieși din colaps dacă specialiștii și politicienii ar renunța la veniturile nemuncite. Însă, instituțiile statului rămîn în continuare stațiuni de tratament financiar pentru neamurile și acoliții aparatului politic. Banii infractorilor vor continua să finanțeze infractorii agățați de Putere. Cum să fie confiscate averile mafioților, jefuitorilor țării, ale infractorilor din rețelele mafioate care parazitează România, dacă unii legiuitori se trag de șireturi cu mafioții sau sînt supușii lor. Averile lor ar finanța Sănătatea, Învățămîntul, sistemul de pensii și salarii, ar putea redresa întreaga economie. Dar ce nevoie au infractorii înalți de sistemul de sănătate românesc? Ei se tratează în străinătate. Tot din străinătate se îmbracă și se încălță, risipind mii de euro: New York, Londra, Roma, Paris. Doar nu vreți să se îmbrace de la dragonul roșu. Amantele și nevestele cu cheltuială mare se țin! Averile dobîndite din jefuirea României sînt ascunse de mafioții Puterii în statele occidentale, în

off-shore-uri! Ce-a făcut justiția cu nababii din Nomenclatură Familială de Supraveghere Financiară din România (A.S.F.) – luxoasă și profitabilă stațiune balneoclimaterică de tratament financiar și de odihnă pentru soți, nași, neveste, iubite și copii de politicieni, trîntori de clasă? Nimic. Sînt tot acolo cu aceleași salarii inimaginabile pentru un muritor de rînd. Plantele agățătoare din A.S.F. au cîștigat într-un an cît ar cîștiga un român în trei decenii de muncă cinstită. Politicienii care n-au amezit deloc rotindu-se peste treizeci și cinci de ani cînd la conducere, cînd în opoziție, ca să nu scape ciolanul din gheare, trebuie întorși pe dos și scuturați bine de tot, pentru sabotarea economiei. Apoi, trimiși și ei la mititica, fiecare după apucături și vinovăție. Doar bețivii îi mai laudă la birt și îi votează cu nostalgie pentru o sacoșă cu alimente, pentru o găletușă, un mic și o bere, motivînd că, dintre două rele votează pe cel mai mic rău. Și tot așa, răul a crescut din mandat în mandat precum trădătorii din prezent, Bolojan și Nicușor. Mai pun o taxă în plus. Mai mituiesc un judecător să închidă ochii la jaful lor și gata, mandatul. Oamenii „de succes” de la noi nu sînt cei culți, educați, cu spiritul dreptății, cu onoare. Aceștia sînt doar boii puși să tragă la jug de cei care au setat sistemul să producă obediență. Jefuirea și vînzarea Țării și a cetățeanului, distrugerea Învățămîntului, a Sănătății, corupția, sărăcia, șomajul, taxele uriașe și numeroase sînt cele mai mari minuni dăruite poporului după integrarea în UE, odată cu pachetul de obligații. Domnișoara UE cere, impune, ia, sancționează dacă nu... UE aruncă tot timpul ulei pe foc, vrea înarmare, vrea război. Placa U.E. s-a zgîriat și apoi, „nu voi, stimabile, să știu de Europa dumnitale, eu voi să știu de România mea și numai de România... Progresul, stimabile, progresul! În zadar, veniți cu gogorițe, cu invențiuni antipatriotice, cu Europa, ca să amăgiți opinia publică...”, spune o replică celebră rostită de Farfuridi în piesa „O scrisoare pierdută” a lui Caragiale.

Înstrăinarea de glie a însăși țarinei țării...

Cezar Adonis
Mihalache

Este al treilea „gigant” olandez care pleacă din România... Toți trei într-un interval de timp extrem de scurt raportat la costurile de a acapara segmente economice la noi în țară... Pentru că, dacă i-am analiza pe toți acești „investitori” din perspectiva managementului riscurilor, în fapt, ei nu au stat pe piața românească nici măcar cât să-și epuizeze planurile bugetare, fondurile, „de risc”, de mers pe pierderi, luat a priori în calcul în planurile de afaceri și cert acoperite încă de dinainte de a demara „afacerile” la noi. Că doar erau companii mari, nu?... Și nu ar fi început afacerile la noi, „la risc”, aidoma unui srl-bucur de la colț de stradă... La ei, toate calculele erau clar făcute... Inclusiv ieșirea de pe piață la sorocul stabilit... Decis, cel mai probabil, de acela care le-a furnizat capitalul necesar pentru a cumpăra afacerile de pe piața noastră... Cu fabrici de producție ori de ambalare, cu piețele de desfacere, cu terenuri, clădiri, pământuri agricole... Și, da!, ar trebui să avem un mare semn de întrebare fie și doar față de

prezența acestor companii olandeze... De ce au venit și de ce pleacă atât de repede?... În interesul cui au făcut acești pași și, mai ales, „ultimul”, ieșirea de pe piața românească, un „exit” aparent pragmatic („reducerea pierderilor”)...

Răspunsuri pe care ar fi trebuit să ni le dea instituțiile noastre... Acele structuri sinecuri care, chipurile, veghează la patrimoniul și nedepatrimonializare ori jefuirea țării... Și care sunt destule... Și de supraveghere a competiției și concurenței loiale dintre firme, și de culegere și analiză informativă secretă... Și care au tot tăcut, fără a semnală public, ori măcar guvernamental-instituțional, hașurarea țării pe segmente de companii străine preluând, prăduind – căci au fost numeroase cazuri, pentru a „livra” apoi mai departe piețele noastre... Altora „jucători”... Nu am avut un minim semnal de alarmă nici măcar față de procentul de prezență (de monopol) al companiilor dintr-un anumit stat... Pentru că, dacă nu erau chinezești ori rusești – mai agârț, încoace, nu periclitau securitatea țării, nu-i așa?!; deși, mai degrabă, întotdeauna a fost vorba doar

de liniștea sinecurilor, prea gretoase și aplecate de burdihanele umflate pentru a mai apăsa tastatura în redactarea unor rapoarte.

Or, acum avem în față acest risc de țară! Prezența conglomeratelor a unor companii de prin felurite state colonizatoare. Iar cele olandeze sunt doar o părțică, doar un alt petec ce „zboară” astăzi de pe infrastructura noastră, lăsând expuse gravele probleme de securitate națională, și economică, și alimentară, de mâine. Pentru că, deloc întâmplător, cele trei companii olandeze, ieșite sau în curs de a ieși de piața noastră, funcționau pe segmente cu atingere asupra securității ori a minimei independențe alimentare. De la prima plecată, care activa în domeniul produselor din carne, la cea de a doua, pe zona produselor lactate, iar astăzi, deși cu o fabrică în domeniul prelucrării cânepii industriale, una având mari resurse în sfera agroalimentară, prin pământurile deținute... Și ar fi trebuit ca, încă de la primele două companii în proces de „exitRo”, spațiul public să se „agite”. Căci, nu firmele în sine prezentau importanță, ci „destinatarii” luați în calcul pentru preluarea afacerilor:

companii ungurești!... Poate cea mai „vizibilă”, vizarea „Napolact” -ului... Și, în mod cert, și în cazul acestui de al treilea „gigant” olandez care pleacă din România, în final, tot despre intenții de preluări de către companii ungurești va fi vorba... Ceea ce ar fi trebuit să scoată din adormire serviciile secrete, pentru că este încă o dovadă a acaparării României de către mașinăria de maghiarizare de la Budapesta. Inclusiv în zona industrial-alimentară. Pentru că, oriunde unde se „retrage” o companie străină de la noi din țară, apare o firmă ungurească sau un interpus făcând jocurile Budapestei (prin maghiarimea de la noi sau chiar prin anumii „români”). Și probabil că aceste companii, care se retrag de la noi, doar răspund ordinului de ieșire de pe piață, asumat la primirea capitalului de investiții în România... Produse din lapte, din carne, sarea pământului – toate acestea sunt deja mandatate de acești trădători ce ne conduc în interesul unor firme ungurești. Dar serviciile secrete, spațiul politic și cel public, tac... Deși retragerea recentă a grupului olandez având o fabrică de cânepă industrială, nu prin vânzarea fabricii și a utilajelor iese în

evidență ca posibilă acapare a intereselor noastre, ci prin felul în care terenurile pe care le are „în portofoliu”, pot fi preluate astăzi de oricine; inclusiv de către Budapesta...

Este însă pământul țării, români! Este țarina pentru care s-au luptat strămoșii noștri! Pentru care au murit Eroii Noștri! Este pământul pentru care s-au ridicat țărani în vremuri! Și pentru care, astăzi, și noi trebuie să ne ridicăm! Pentru pământul țării ajuns pe mână străină! Și, da!, cinste sătenilor din Flămânzi pentru revolta fiscală împotriva receptorului bolovănos din capul țării! Acest adevărat (Ilie) Jupuitu! Dar, nu uitați săteni, nu doar terenurile și casele voastre contează astăzi, ci țarina întregă! Pentru care s-au răscolit cândva bătrânii voștri! Inclusiv pentru cele opt sute de hectare de terenuri agricole pe care grupul olandez HempFlax le-a scos la mezat, ca vânzare în exclusivitate a portofoliului agricol din România! Doar că portofoliul agricol aparține țării! Iar chestiunea ar trebui nu discutată, ci blocată și îndreptată ca posibilități de astfel de „exclusivități” pe viitor!...

Peștele mic înghite peștele mare...

Petru
Jipa

În timpul guvernării PSD, în anul 2004, Petrom a fost vândut grupului austriac O.M.V. Îmi aduc aminte cum toți vorbeam pe la colțuri cum a fost posibil ca: „peștele mic să înghită peștele mare”. Așa s-a și întâmplat. Președintele companiei înainte de vânzare vorbise în premieră despre rezerva de gaze ce zace pe fundul Mării Negre. Îmi spuneam: dacă tot se impune să vindem, barem să obținem un preț bun. Probabil președintele companiei din vremea aceea s-a opus vânzării, dar a fost dus la poliție și tuns în cap (eu l-am văzut la televizor) pentru trei zile. Apoi pus în libertate, poliția și-a cerut scuze: ar fi fost făcută o confuzie de nume.

Să arestezi un președinte de companie cu portofoliu de ministru de stat dintr-o confuzie deplorabilă...? Recent, ministrul Apărării, Gheorghiuță Vlad, a atras atenția că zona economică exclusivă a României din Marea Neagră, unde se află proiectul de gaze Neptun Deep, nu este protejată de Articolul 5 al NATO

(garanția de apărare colectivă) și ridică riscuri de securitate strategică, avertizând că resursele de acolo nu pot fi apărate automat, necesitând o atenție sporită și o responsabilitate a României, deși exploatarea face parte din interesele economice vitale ale țării.

Ce a însemnat această declarație, un preț mai mare suportat de noi pentru a ajuta pe cei care-l extrag? Dar trebuie să mai spun o poveste. Sub suprafața scaldată de soare a Mării Negre, unde vânturile comerciale antice au purtat odinioară imnuri bizantine și versuri otomane, se află o rană tăcută, care se umflă: punga de gaz – un gigant subteran care doarme în oasele sedimentare ale fundului mării. Nu este doar un mit, nici o metaforă – este geologie făcută urgent, o presiune făcută periculos, o respirație ascunsă ținută prea mult timp sub valuri.

Această acumulare de gaz, în principal metan, se formează nu accidental, ci prin alchimia lentă și răbdătoare a timpului: materia organică se scufundă de-a lungul mileniilor, îngropată sub straturi de nămol și argilă, comprimată și încălzită până se

transformă în energie volatilă.

Totuși, ceea ce a fost odată un potențial inert pulsează acum cu un pericol latent. Mișcările seismice, intruziunile de foraj sau chiar schimbările rapide de temperatură pot fractura roca delicată, capacul fragil al Pământului, eliberând gaz în valuri explozive. Astfel de evenimente nu se limitează la a fi „clocotite”; acestea „erup”, destabilizând fundul mării, declanșând alunecări de teren subacvatice și, în cele mai grave cazuri, străpungând suprafața în nori care sufocă viața marină și pun în pericol navigația. Marea, de obicei un leagăn al biodiversității, devine o scenă pentru asfixierea silențioasă, peștii plutesc pe burtă, fitoplantonul se estompează, rețelele trofice se desfac ca un fir zdrențuit. Ceea ce face ca această pungă să fie deosebit de tulburătoare este dualitatea sa: este atât resursă, cât și ruină, promisiune și pericol.

Națiunile o privesc ca pe o suveranitate energetică, gaz pentru alimentarea locuințelor, economii de combustibil, eliberare de lese geopolitice. Totuși, extracția

aici nu este ca și cum ai folosi o fântână pe uscat; este o operație pe un levitan adormit.

Fiecare burghiu este o întrebare. Fiecare conductă, un joc de noroc. Fiecare concesie, un legământ cu incertitudinea. Marea Neagră nu negociază, își amintește. Își amintește alunecarea de teren de la Grand Banks din 1929, tremurul îndepărtat al alunecării de teren Storegga din 2002 resimțit în adâncurile sale, prăbușirea liniștită a hidraților de metan care odinioară blocau haosul climatic. Această pungă nu este izolată; este un nod într-un sistem nervos planetar, ruptura sa ar putea elibera gaze cu efect de seră echivalente cu decenii de emisii industriale, transformând un pericol local într-o balama globală.

Așadar, ne aflăm, nu pe țărni, ci la pragul consecințelor. A ignora această pungă înseamnă a curta catastrofa învăluită în automulțumire. A o exploata fără respect înseamnă a confunda puterea cu înțelepciunea. Marea Neagră nu ne cerșește atenția; ea ne cere umilința noastră. Adâncurile sale conțin nu doar gaz, ci o oglindă: în tăcerea ei sub

presiune, ne vedem propriile contradicții, foamea noastră de lumină, orbirea noastră față de întuneric; strălucirea noastră inginerescă, amnezia noastră ecologică. Cea mai adevărată resursă de sub acele ape nu este metanul, este sensul. Iar sensul începe atunci când alegem să ascultăm, nu vuietul motoarelor sau zumzetul turbinelor, ci presiunea liniștită, insistentă a responsabilității, care se ridică, precum gazul, din adâncuri.

Poate că fostul Președinte al Petrom voia să gândească această problemă cu înțelepciune și fără grabă, nu să fie gândită cu riscuri iremediabile. Dar să fie pace și ceea ce a spus fostul premier Adrian Năstase pe atunci „poate” a rămas valabil: „Cine deține Compania Petrom face politica țării”...